

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. S.
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. JMK 144897/2018, sp. zn. S-JMK 132843/2018/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. JMK 144897/2018, sp. zn. S-JMK 132843/2018/OD/No (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 6. 8. 2018, č. j. ODSČ-43533/17-34, sp. zn. ODSČ-43533/17-PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 7. 2017 v 17:37 hod. v Brně na pozemní komunikaci ulice Ondrovy u domu č. 7, ve směru do centra města, při řízení motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 16 km/h, když jím řízenému vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C naměřena rychlost jízdy 69 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tak nejnižší skutečná rychlost vozidla činila 66 km/h.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, přičemž připomněl, že proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno pouze blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno o konkrétní odvolací námitky.
5. Ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí o přestupku žalovaný zejména uvedl, že bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, a to při respektování procesních práv žalobce jako obviněného z přestupku. Současně žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které lze ve vztahu k prokázání spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zásadně vycházet pouze z oznámení přestupku, záznamu přestupku a ověřovacího listu rychloměru.

III. Žaloba

6. Žalobce namítal, že v průběhu přestupkového řízení vznesl námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům prvostupňového správního orgánu. Podle názoru žalobce mělo být o této námitce primárně rozhodnuto žalovaným jako nadřízeným správním orgánem primátora daného územně samosprávného celku, nikoliv služebně nadřízeným oprávněné úřední osoby, vůči které námitka podjatosti rovněž směřovala. V důsledku daného postupu bylo žalobci znemožněno, aby podal proti rozhodnutí žalovaného odvolání k Ministerstvu dopravy.
7. K tomu žalobce doplnil, že námitka podjatosti byla řádně zdůvodněna a výslovně směřovala rovněž proti vedoucímu daného odboru. Přesto bylo správními orgány

rozhodnuto pouze o namítané podjatosti oprávněné úřední osoby Bc. X. V této souvislosti žalobce zpochybnil závěr žalovaného o tom, že námitku podjatosti lze vztáhnout pouze na úřední osoby, které se bezprostředně podílí na vedení konkrétního správního řízení. Správní orgány se navíc nezabývaly podstatou uplatněné námítky podjatosti, která byla založena na zohlednění systému odměňování úředních osob, a to v souvislosti s ukládáním pokut v rámci rozhodování v přestupkových věcech.

8. Podle názoru žalobce bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces tím, že ve věci rozhodovaly úřední osoby správního orgánu, jehož příjmem je rovněž pokuta, která byla prvostupňovým rozhodnutím uložena. V důsledku toho má dotčený správní orgán přímý ekonomický zájem na výsledku řízení, pročez ho nelze považovat za nezávislý a nestranný ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na tom nic nemění ani skutečnost, že o oprávněm prostředku rozhodoval jiný správní orgán, neboť je jeho posouzení spíše formálního charakteru, a to zejména za předpokladu, že bylo ve věci podáno pouze blanketní odvolání.
9. Kromě toho žalobce argumentoval tím, že prvostupňový správní orgán konal ústní jednání v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Nejednalo se tak o bezodkladný úkon ve smyslu ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevyhověl jeho žádosti o sdělení informace o tom, kdo bude o podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodovat. V důsledku toho mu bylo znemožněno, aby vůči oprávněné úřední osobě žalovaného uplatnil námitku podjatosti. Z toho důvodu tak žalobce mohl učinit až v žalobě, přičemž uvedl, že oprávněná úřední osoba žalovaného v rámci svých rozhodnutí a vyjádření k žalobě opakovaně útočí na jeho zmocněnce, neboť považuje způsob jeho obhajoby v přestupkovém řízení za nemorální.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že k uplatnění námítky podjatosti oprávněné úřední osoby prvostupňového správního orgánu došlo až podáním ze dne 24. 4. 2018, tedy den před konáním ústního jednání, přestože žalobci a jeho zmocněnci musela být totožnost oprávněné úřední osoby známa již dříve.
13. Podle názoru žalovaného bylo ústní jednání provedeno před rozhodnutím o námitce podjatosti vlivem jednání samotného žalobce (zmocněnce), který ji uplatnil den předem, a to ve večerních hodinách. Musel si tedy být vědom toho, že oprávněná úřední osoba

nebude s námitkou podjatosti včas seznámena. V rámci přestupkového řízení bylo následně o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby v souladu se zákonem rozhodnuto. K tomu žalovaný doplnil, že ust. § 14 správního řádu umožňuje namítat podjatost pouze těch úředních osob, které se v dané věci bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu.

14. Pokud se jedná o namítané nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu, žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán takovou informací nedisponoval, čehož si žalobce musel být vědom. Nic mu navíc nebránilo v tom, aby žalovaného kdykoliv po postoupení odvolání požádal o nahlédnutí do správního spisu, ve kterém byl údaj o oprávněné úřední osobě obsažen.
15. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že tvrzení žalobce o útocích na jeho zmocněnce ze strany oprávněné úřední osoby Mgr. X nebylo ničím podloženo. Samotné upozorňování na používání obstrukčních praktik v řízení navíc nelze považovat za důvod podjatosti, a to zejména u zmocněnců, na jejich činnost bylo v tomto ohledu poukazováno rovněž soudní judikaturou. Závěrem svého vyjádření žalovaný doplnil, že žádost o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě byla pouze účelová, o čemž svědčí rovněž skutečnost, že jinak bylo ve věci podáno pouze blanketní odvolání.
16. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě zpochybnil zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí pouze s odkazem na procesní pochybení souvisejících s tím, že nebylo řádně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti a žalovaný mu na žádost nesdělil, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, přestože se jedná o úřední osobu, která je vůči zmocněnci podjatá. Z toho důvodu krajský soud nepovažoval za nezbytné obsah správního spisu podrobně rekapitulovat, ale zaměřil se pouze na ty skutečnosti, které jsou ve vztahu k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek relevantní.
18. Na základě policejní dokumentace došlo k vydání příkazu ze dne 14. 11. 2017, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (F. C., s. r. o.) odpor, ve kterém současně požádal o sdělení údajů o všech oprávněných úředních osobách, a to za účelem posouzení případného vznesení námítka podjatosti. V důsledku podaného odporu došlo ke zrušení příkazu a ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 25. 4. 2018.
19. Dne 24. 4. 2018 v 22:44 hod. byla prvostupňovému správnímu orgánu dodána do datové schránky písemnost obsahující námitku podjatosti všech zaměstnanců Magistrátu města Brna, včetně osob zastávajících vedoucí pozice. Jako důvod byla uvedena skutečnost, že ukládané pokuty v přestupkových řízeních jsou příjmem obecního rozpočtu, přičemž je nutné zjistit, zda úřední osoby jsou jako zaměstnanci příslušného orgánu veřejné moci odměňovány v závislosti na způsob svého rozhodování.

20. Z protokolu o ústním jednání konaného dne 25. 4. 2018 vyplývá, že se k němu žalobce ani v zastoupení nedostavil. Prvostupňový správní orgán následně vydal usnesení ze dne 31. 5. 2018, kterým žalobce vyzval, aby obecně uplatněnou námitku podjatosti ve stanovené lhůtě konkretizoval. Na to žalobce zareagoval podáním dne 12. 6. 2018, ve kterém uvedl, že mu není známo, jaké úřední osoby se budou na rozhodování ve věci skutečně podílet. Současně žalobce doplnil, že vedoucí správního orgánu standardně podléhá pokynům tajemníka či primátora, čímž může být ovlivněno rozhodování kterékoliv úřední osoby. V tomto ohledu žalobce opět poukázal na skutečnost, že uložené pokuty jsou příjmem obecního rozpočtu, přičemž nelze vyloučit ani systém odměňování úředních osob, který je založen na úspěšnosti.
21. V návaznosti na doplnění námitky podjatosti bylo vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 6. 2018, č. j. ODSČ-43533/17-29 (dále jen „usnesení o námitce podjatosti“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že oprávněná úřední osoba Bc. X není z projednávání a rozhodování věci vyloučena. Žalovaný poté o podaném odvolání žalobce rozhodl tak, že ho rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j. JMK 143174/2018 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti“), zamítl.
22. Ve věci bylo dne 6. 8. 2018 vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal blanketní odvolání, ve kterém současně požádal o sdělení údajů o úředních osobách, které se budou podílet na rozhodování před odvolacím správním orgánem. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Krajský soud připomíná, že žalobce brojil proti zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí pouze v kontextu uplatněné námitky podjatosti všech zaměstnanců či úředních osob prvostupňového správního orgánu. Současně v žalobě namítl podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného, jejíž totožnost mu nebyla na žádost odvolacím správním orgánem před vydáním napadeného rozhodnutí sdělena.

28. Samotná argumentace žalobce byla založena na principu tzv. systémové podjatosti, a to s odkazem na skutečnost, že ukládané pokuty v přestupkovém řízení jsou příjmem obecního rozpočtu, v důsledku čehož mohou být všem úředním osobám jako zaměstnancům příslušného správního orgánu dávány pokyny k jejich častému ukládání. Kromě toho nelze podle žalobce vyloučit ani riziko osobního zájmu úředních osob na výsledku řízení, pokud by byly v závislosti na počtu či výši uložených pokut odměňovány.
29. K otázce systémové podjatosti se v minulosti vyjádřil rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119 (odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V rámci odůvodnění daného usnesení mimo jiné uvedl, že úřední osoby územně samosprávných celků jsou vázány právem, přičemž mají ze zákona povinnost postupovat při správních činnostech způsobem, který sleduje veřejný zájem a umožňuje řádné plnění úkolů v oblasti veřejné správy. S tím souvisí rovněž povinnost úředních osob zdržet se všeho, co by mohlo důvodně ohrozit důvěru v nestrannost jejich rozhodování.
30. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že podle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze vyloučit, že ze samotného organizačního uspořádání a pracovněprávního vztahu úřední osoby k příslušnému orgánu územně samosprávného celku při výkonu přenesené působnosti nelze vyloučit, že mohou být dány specifické okolnosti, které mohou v určité míře ovlivnit nestrannost rozhodování úřední osoby v jednotlivých případech.
31. Na druhou stranu z toho nelze dovozovat, že by úřední osoba byla z projednání a rozhodování věci automaticky vyloučena pouze proto, že se daná věc nepřímo týká daného územně samosprávného celku. Tento závěr lze podle názoru zdejšího soudu přiměřeně použít také ve vztahu k argumentaci žalobce, který nestrannost úředních osob prvostupňového správního orgánu zpochybňuje mimo jiné s odkazem na skutečnost, že jimi uložené pokuty jsou příjmem obecního rozpočtu.
32. Žalobce kromě obecných tvrzení nijak nedoložil, že by úřední osoby prvostupňového správního orgánu skutečně byly ze strany služebně nadřízených osob úkolovány k tomu, aby bez ohledu na skutkové okolnosti případu rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupku či ukládaly pokuty nad hranici spodní sazby stanovené zákonem.
33. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že přijetí žalobcovy argumentace by ve své podstatě vedlo k absurdním důsledkům, neboť by nebylo možné, aby příslušné správní orgány zákonem svěřenou působnost v oblasti projednání přestupků vykonávaly, neboť by byly všechny jejich úřední osoby považovány *a priori* za podjaté proto, že jimi uložené pokuty se ze zákona stávají příjmem obecního rozpočtu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2018, č. j. 33 A 79/2016-30).
34. Žalobce dále namítal podjatost všech zaměstnanců prvostupňového správního orgánu rovněž s odkazem na skutečnost, že mají být podle jeho informací odměňováni podle toho, jak jednotlivé případy rozhodují, a to ve vztahu k počtu uložených pokut.

35. Krajský soud se předně neztotožňuje s argumentací žalobce, podle které služebně nadřízený oprávněné úřední osoby nemohl v tomto směru o uplatněné námitce podjatosti vůbec rozhodovat, neboť se vztahovala na celý Magistrát města Brna. Naopak je třeba dát za pravdu správním orgánům v tom, že případnou podjatost má význam posuzovat pouze ve vztahu k úředním osobám, které se na projednávání a rozhodování věci podílejí. Jak již bylo uvedeno, služebně nadřízeného oprávněné úřední osoby nelze považovat za podjatého pouze z důvodu toho, že jsou uloženy pokuty příjmem obecního rozpočtu. Stejně tak nelze o jeho podjatosti uvažovat ve vztahu k namítané existenci interního systému odměňování, neboť ten se má vztahovat pouze na úřední osoby, které jsou k rozhodování v konkrétní věci pověřeny.
36. Pokud se jedná o způsob odměňování oprávněné úřední osoby (resp. jeho vazbu na výběr pokut), lze ho za určitých podmínek považovat za skutečnost, která je ve vztahu k posouzení námitky podjatosti relevantní, což potvrdil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 481/2019-21, ve kterém uvedl, že: „*Stěžovatel namítal, že podle informací od svého zmocněnce „nejspíše i na zdejším krajském úřadu funguje praxe, kdy jsou úředníci finančně motivováni k tomu, aby vydali co nejvíce rozhodnutí o zamítnutí odvolání, přičemž tento systém má fungovat na příkaz hejtmána kraje“.* Nejedná se tedy pouze o obecný odkaz na poměr k věci, ale stěžovatel specifikoval konkrétní zájem úředních osob na výsledku řízení (zde finanční ohodnocení), pro který lze o jejich nepodjatosti pochybovat (srov. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D., Správní řád. Komentář. C. H. Beck, Praha, 2019, s. 82 – 96; též rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 As 2/2017-57*)“.
37. Prvostupňový správní orgán přistoupil k vydání usnesení o námitce podjatosti, ve kterém dospěl k závěru, že oprávněná úřední osoba Bc. X není vyloučena z projednávání a rozhodování věci, neboť za důvod podjatosti nelze považovat skutečnost, že rozhoduje o přestupku a uložení pokuty, která se ze zákona stává příjmem rozpočtu daného územně samosprávného celku. Ze stejných důvodů žalovaný k odvolání žalobce vydal rozhodnutí o námitce podjatosti, kterým výše uvedené usnesení prvostupňového správního orgánu potvrdil.
38. V této souvislosti krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že správní orgány se v rámci odůvodnění svých rozhodnutí explicitně nevyjádřily k jeho tvrzení či podezření, že oprávněná úřední osoba je finančně odměňována v závislosti na způsobu svého rozhodování, resp. při zohlednění počtu či výši uložených pokut. Ačkoliv taková skutečnost z právní úpravy pracovněprávních vztahů úředních osob nevyplývá a žalobce ji sám nijak nedoložil, správní orgány se měly k této námitce a souvisejícím návrhům na dokazování přezkoumatelně vyjádřit, což neučinily.
39. Z odůvodnění dotčených rozhodnutí správních orgánů je naopak zřejmé, že se při vypořádání námitky podjatosti výslovně zabývaly pouze tím, zda oprávněná úřední osoba nemá ve vztahu k žalobci či jeho zmocněnci osobní vztah, jehož existence by mohla nestrannost rozhodování ve věci důvodně zpochybnit. Takové skutečnosti však žalobce vůbec netvrdil.

40. Přestože správní orgány mohly považovat tvrzení žalobce ohledně interního způsobu odměňování úředních osob za nepravdivé či účelové, nezbavovalo je to povinnosti své úvahy zahrnout do odůvodnění dotčených rozhodnutí o námitce podjatosti, aby byly uplatněné námitky či důvody podjatosti oprávněné úřední osoby řádně vypořádány.
41. Ačkoliv se jedná o procesní pochybení, mohlo by mít podle názoru zdejšího soudu vliv na zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí pouze tehdy, pokud by byly předloženy důkazy či dány alespoň indicie svědčící o tom, že k internímu odměňování úředních osob na principu uvedeném žalobcem skutečně dochází. Z jednotlivých podání žalobce ovšem nic takového nevyplývá, neboť obsahují pouze spekulativní a nepodložené podezření.
42. Jinak řečeno, žalobce existenci výše uvedeného způsobu odměňování úředních osob ve správním řízení ani výslovně netvrdil. Až v žalobě podpořil svoji argumentaci odkazem na dva internetové zdroje, které se však týkají jiného úseku veřejné správy, popř. spočívají pouze v souhrnu neformálních a z hlediska věrohodnosti neověřitelných příspěvků na internetovém diskusním fóru, které se navíc ani podle tvrzení samotného žalobce přímo netýká způsobu odměňování úředních osob Magistrátu města Brna.
43. Uvedené skutečnosti svědčí o tom, že námitka podjatosti byla ve správním řízení a následně v žalobě uplatněna účelově, tedy bez existence skutečného důvodného podezření na straně žalobce či jeho zástupce o existenci popsaných praktik. Tento závěr podle názoru zdejšího soudu podporuje rovněž skutečnost, že zmocněncem žalobce ve správním řízení byla společnost X, s. r. o., která je zdejšímu soudu známa z jeho vlastní rozhodovací činnosti tím, že často používá jako procesní strategii různé obstrukční praktiky, jejichž smyslem je zneužití výkonu procesních práv obviněného z přestupku, a to s cílem záměrného vytvoření vady řízení či obecně dosažení zániku odpovědnosti za přestupek (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 31 A 36/2015-72, nebo ze dne 23. 5. 2018, č. j. 29 A 64/2016-28).
44. V tomto směru lze odkázat také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se k povaze činnosti daného zmocněnce v přestupkovém řízení vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37: „*Obstrukční praktiky společnosti X dobře zná též NSS, a to z vlastní rozhodovací činnosti (také ve spojitosti s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, apod., všechny tyto osoby jsou propojeny v osobách P. a J. K., jejich věci pak před soudy vesměs zastupuje nynější zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Václav Voříšek, respektive advokát Mgr. Jaroslav Topol; k příkladnému výčtu abuzivních a obstrukčních taktik ve správním řízení srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, č. 3684/2018 Sb. NSS, věc DopisOnline; rozsudek téhož senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37; nebo rozsudky ze dne 27. 9. 2017, čj. 6 As 37/2017-31; ze dne 25. 4. 2019, čj. 10 As 328/2018-32, bod 8, a mnohé další). Jak vysvětlil rozšířený senát ve věci 4 As 113/2018, bod 37, hlavním cílem obstrukční strategie těchto osob ve správním řízení je „zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně čekat na chybu správního orgánu.“*

45. S tím ostatně souvisí také způsob, jakým byla námitka podjatosti ve správním řízení uplatněna. Ačkoliv žalobce či jeho zmocněnec musel již v době zahájení řízení vědět, že pokuty jsou ze zákona příjmem obecního rozpočtu, což bylo základem jeho argumentace, uplatnil námitku podjatosti až den před konáním ústního jednání, a to v nočních hodinách. Takto postupoval, přestože již při podání odporu proti příkazu výslovně požádal o sdělení údajů o všech úředních osobách prvostupňového správního orgánu, čímž nebylo pozdější uplatnění námítky podjatosti v dané podobě nijak podmíněno.
46. Následně bylo v žalobě namítáno, že oprávněná úřední osoba vedla ve věci ústní jednání, aniž by bylo o její podjatosti rozhodnuto, čímž došlo k porušení procesního postupu podle ust. § 14 správního řádu, podle kterého lze v takovém případě činit pouze úkony, které nesnesou odkladu. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o typickou ukázkou toho, že uplatnění námítky podjatosti bylo pouze další obstrukční praktikou výše uvedeného zmocněnce, který doslova na poslední chvíli usiloval o oddálení konání ústního jednání, popř. vytvoření vady řízení za předpokladu, že ústní jednání bude přes uplatněnou námitku podjatosti konáno v původně nařízeném termínu.
47. Z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 4. 2018, ke kterému se žalobce ani v zastoupení nedostavil, vyplývá, že oprávněná úřední osoba považovala námitku systémové podjatosti za zjevně nedůvodnou. V této souvislosti krajský soud uvádí, že bezprostřední provedení ústního jednání bylo spojeno s rizikem, že námitce podjatosti bude služebně nadřízenou úřední osobou nebo žalovaným v odvolacím řízení vyhověno. Následně bylo ovšem vydáno usnesení o námitce podjatosti a příslušné rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o tom, že oprávněná osoba není z projednání a rozhodování věci vyloučena. Ke stejnému závěru dospěl také zdejší soud, když nepovažoval žalobcem uváděné důvody podjatosti za relevantní.
48. Konání ústního jednání dříve, než bylo o námitce podjatosti rozhodnuto, proto nemá bez dalšího za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku, což lze dovozovat také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34: „*Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.*“
49. Pokud se dále jedná o žalobcem namítané nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu, žalovaný podle názoru krajského soudu skutečně pochybil, pokud výslovné žádosti žalobce podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu nevyhověl. Na druhou stranu je nutné zabývat se tím, zda by dané procesní pochybení mělo samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

50. Z ustálené judikatury vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze z absence sdělení údajů umožňujících identifikaci oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
51. V žalobě byla namítána podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného pouze s odkazem na skutečnost, že oprávněná úřední osoba má být ve vztahu ke zmocněnci zaujatá, neboť na něho ve svých rozhodnutích a vyjádřeních před soudem útočí, a to proto, že způsob jeho obhajoby v přestupkovém řízení považuje za nemorální. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít nesdělení informace o oprávněné úřední osobě žalovaného vliv na zákonnost rozhodnutí.
52. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, pokud nespecifikoval žádné konkrétní řízení či rozhodnutí, ve kterých se měla podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného vůči jeho zmocněnci projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost oprávněné úřední osoby žalovaného z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zmocněnci.
53. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že samotný poukaz na používání účelových a obstrukčních praktik v přestupkovém řízení ze strany zmocněnce X, s. r. o. nelze považovat za důvod podjatosti oprávněné úřední osoby, a to v situaci, kdy je na procesní strategii daného zmocněnce běžně poukazováno rovněž soudní judikaturou, jak již bylo výše uvedeno (dále srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 33/2018-37, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018-33).
54. Závěrem krajský soud konstatuje, že k žádosti žalobce, resp. jeho právního zástupce, aby rozhodnutí ve věci nebylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, se již Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval.
55. Konkrétně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud

ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019-42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VII. Závěr a náklady řízení

56. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. července 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.